

Ercan y Yılmaz

Son Güzel Günlerimiz

Öykü

Kırmızı Tren

Pek oyuncayım olduğu söylenemezdi ve bu azlık içinde en sevdiğime karar vermek elbette daha kolaydı. Dolabındaki oyuncaklardanır sanırım, koşarak gittiğim tek okul anaokuluydu. Sınıfın kapısı açılır açılmaz hücumla atılır, kırmızı treni almaya çalışırdım. Tahtadan kırmızı trenle okul saatince oynamak için bir arkadaşımın burnunu kanattığım, birkaçını da tekmelediğim doğruydu. Ama bu artık geride kaldı. Anaokulu bitmiş, birinci sınıf öğrencisi olmuşum. Kırmızı treni ancak anaokulunun parmaklıklarına tırmanarak pencereden görebiliyordum. Tekerlekleri eksilmiş, rengi solmuş, bacası kırılmıştı. Bir kenarda duruyor, hiçbir çocuğun eli ona gitmiyordu. Mutsuz olduğunu düşünüyordum. Yeni getirilen siyah ve mavi arabalar için kavga ediyordu çocuklar artık.

Kimsenin oynamadığı, parça parça eksilen tahta kırmızı tren bir süre sonra pencere kenarına kondu. Pencere camının bir tarafı kırıldı. Kırılan yer kartonla kapatılmıştı. Kartonu söküp treni o kırıktan çıkararak kurtarmayı birkaç defa denedim. Başaramadım. Bir keresinde öğretmene yakalandım. Sadece trenle oynamak istediğimi söylediysem de tokattan kurtulamadım. Anaokulunun penceresine yaklaşmamı da yasakladı üstelik. Baktı uymuyorum, bu kez teneffüse çıkmamı yasakladı, ben de her fırsatta okuldan kaçmaya başladım.

Sınıf tam kadro beden eğitimi dersi için bahçedeyken, ben içeride bir başıyaydım. O zamanlar bir başına olmakla

yalnızlığı karıştırıyordum. Kilitli sınıf dolabını kolayca açtım. Elime daha önce hiç o tür lüsünü görmediğim bir kitap aldım. Rahlede okunanları görmüştüm, onlar büyük ve ağırdı. Taşımak için kafamın üstüne koyardım. Ders için olanlardan da görmüştüm, bence en çirkini onlardı. Ama hikâyeli ve resimli olanını ilk defa görüyordum. Sayfanın birinde deniz vardı, denizin içinde tuhaf bir denizaltı, denizaltının içinde insanlar. Zihnimin hiç zorlanmadan renklendirdiği siyah beyaz resimleri, sayfalara dağılmış küçük harfleri, renkli kapağı ve boyutuyla bu kitabı çok sevmiştim. Pantolonumun beline soktum. Çantamı aldım, kimseye görünmeden okuldan kaçtım. Bu benim için hep kolay olmuştur. Akasya ağacına tırmanmak, duvarın öbür tarafındaki elektrik direğine ulaşmak yetiyordu. Cılız bedenim görünmemek hususunda bana yeterince imkân sunuyordu.

Köyün şimdi nerede olduğunu bilmediğim, bazen sahidin böyle bir yer var mıydı diye kuşkuya kapıldığım bir yerindeki; sonraları, “her şey gün gibi gerçektir, bak bunlar da yara izlerim” diye kendimi temin ettiğim hatıralarda, girişini kahkahaçiçeklerinin süslediği bir bahçeye girer, orada alaca yapraklı sarmaşıklar, yeni çiçeklenmiş sarıkızlar ve gülnihalilerin bedenim ölçüsünde oluşturduğu küçük boşluğa sığır, sınıf dolabından aşırıldığı kitabın resimlerine onlarca kez bakar, hikâyesini ise düş ölçüsünde her defasında bambaşka uydururdum. Okumayı öğrenince asıl hikâyenin benim uydurduklarımından çok farklı olduğunu öğrendim. Garip şekilde buna çok sevinmiştim.

Kitaplara yaklaştıkça oyuncaklardan, dolayısıyla kırmızı trenden de uzaklaşmışım. Pencerenin önünde duruyor mu, kimin ellerindedir diye düşünmüyordum artık. O boyutuna ilk defa tanık olduğum kitap benim en sevdiğim oyuncakım olmuştu. Bir daha elimden bırakmadım.

Okuldan kaçamadığım ender günlerin birinde, öğretmenin, büyüyünce ne olacaksın, sorusuna verdiğim cevap hayatımın bütün sınıflarında aynıydı; yazar olacağım, kitap yazacağım, dedim. Yolum buydu, yolculuk da böyle başladı.